

«La revista, fins ara, ha pogut mantenir la seva independència»

Entrevista a Jaume Boix, director d'«El Ciervo»

«Encara surt...? És una revista de caça...?». Així és com va iniciar la seva conferència «El Ciervo, 65 anys de Pensament i Cultura», Jaume Boix i Angelats, actual director d'aquesta publicació bimensual. Boix és banyolí, i vinculat pràcticament en el decurs de tota la seva carrera periodística a l'esmentada revista. L'acte va tenir lloc en un dels auditoris del Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona. Naturalment el tema central tractat pel conferenciant va ser la trajectòria singular d'una revista única en el ventall de les publicacions periòdiques del país. Una singularitat que ha demostrat ser positiva. Llarga vida a El Ciervo.

En la seva intervenció ha definit El Ciervo com una revista feta per cristians que pensen, que no és el mateix que una revista de pensament cristià. Quin és el camí que ha portat un periodista de Banyoles a la direcció d'aquesta publicació?

Doncs des de ser alumne de Llorenç Gomis, el més gran dels tres germans Gomis –en Llorenç, en Joan i en Joaquim–, que em va oferir feina com a corrector a La Vanguardia, on ell ocupà llocs de responsabilitat: conseller de direcció, subdirector i coordinador editorial. Fins vaig seguir la formació

«La jerarquia no ha intervingut en l'orientació o els temes que hem tractat a la revista»

necessària per fer aquell treball. Un dia, el mateix Llorenç Gomis em va oferir feina periodística a El Ciervo. No s'estigué de recordar-me que cobraria una tercera part del que cobrava com a corrector del diari. Però jo volia ser periodista i no pas corrector. El sou de la revista em permetia cobrir les despeses d'estudiant. I encara hi sóc.

I el pares, amb una prestigiosa empresa de pastisseria de la capital del Pla de l'Estany, van entendre aquesta vocació del seu fill?

En cap moment s'hi van oposar. Vaig tenir total llibertat per estudiar el que m'agradava, i així va anar tot plegat. He pogut treballar en el que més m'agrada.

El Ciervo, amb aquesta perspectiva d'inspiració cristiana o feta per cristians, ha patit pressions per part de la jerarquia?

Que jo sàpiga –i em penso que ho sabia–, en cap moment. De fet El Ciervo neix per iniciativa d'un grup d'intel·lectuals cristians. Era l'any 1951. Malgrat el seu posicionament clarament obert a la democràcia i en plena dictadura franquista, la jerarquia no ha intervingut directament en l'orientació o en els temes que hem tractat a la revista.

I les altres confessions religioses?

Tampoc. La revista, fins ara, ha pogut mantenir la seva independència. Ha tractat els temes que en cada moment s'han considerats importants o d'actualitat. Com he dit a la conferència, és una revista «improbable» o, més planejament, rara.

Una revista de pensament i cultura feta per cristians s'ha mantingut durant seixanta-cinc anys. Com ha estat possible i quin futur l'espera?

El Ciervo és la revista d'aquest tipus degana arreu de l'Estat. Cal afegir que la fem a Catalunya i sempre en llengua castellana, ja que pràcticament la meitat dels nostres subscriptors són d'aquesta parla i cultura. Pre-

La capçalera respon al salm 42:

«Com la cérvola es deleix / per les fonts de l'aigua / també em deleixi per tu, Déu meu» (apareix al logotip en llatí)

cisament els subscriptors són clau per a la revista. Ells ens suggereixen temes o fins aporten escrits. Procurem estar atents a aquestes aportacions. També he dit que El Ciervo, empresarialment, no intenta fer negoci. Mentre ens «surtin els números», anirem endavant. Respecte del futur, a mesura que el subscriptors de més edat ens deixen, hem de mirar de cobrir-los amb noves altes, si és possible, joves. Mentre puguem mantenir aquest equilibri seguirem...

El Ciervo sempre ha tingut molt present la projecció internacional i concretament la seva vocació europea. Existeixen publicacions d'aquest tipus a Europa?

A França i, en general l'àmbit francòfon, i també a Itàlia, capçaleres com *Esprit* o *Témoignage chrétien*, en francès, o *Il Gallo*, en italià, podrien ser referents semblants, malgrat que possiblement s'identifiquin més directament amb les posicions de l'Església institucional. Sens dubte hi ha un públic lector. En resum, que tenim futur.

JOSEP VÍCTOR GAY

Retrat d'una revista: El Ciervo

Nascuda el 1951. En foren els «pares» els germans, Llorenç, Joan i Joaquim Gomis i Sanahuja, tots tres ja absents, així com l'esposa del primer, Roser Bofill, igualment traspasada.

Actualment es publica cada dos mesos. També ofereix una edició a la xarxa, amb una selecció dels continguts de l'edició en paper.

«Fem periodisme, no pas política», va dir Jaume Boix. Afegí que la revista és «una escola de ciutadania i de democràcia». Tampoc negà que El Ciervo manté el seu fons d'inspiració cristiana i catòlica.

La capçalera respon al salm 42: «Com la cérvola es deleix / per les fonts de l'aigua / també em deleixi per tu, Déu meu» –que figura en el seu tradicional logotip en la versió llatina: «Sicut cervus fontes aquarum, ita desiderat anima mea et Deus».

El Ciervo també manté un línia d'edició de llibres. L'empresa també edita les revistes *Foc Nou* i *Dialogal*.

El Ciervo ha estat guardonat amb la Creu de Sant Jordi i la Medalla d'Or de la Ciutat de Barcelona. També Llorenç Gomis va rebre, a títol personal, la Creu de Sant Jordi. Joan Gomis, a banda de diferents premis literaris, va ser reconegut amb el Memorial Joan XXIII per la seva labor pacifista.

A Girona, l'acte commemoratiu dels 65 anys de la revista va ser promogut per «Gosa Pensar», associació humanista que promou el record de Mn. Narcís Costabella i de tants altres pioners que van organitzar una gran diversitat d'actes amb la finalitat que ens atrevíssim a pensar, tal com proposava Horaci amb el seu *sapere aude*, i que ha estat lema de moltes generacions.